

Sendt: 15. april 2010 15:42
Til: Liselott Blixt
Emne:

Hej Liselott.

Vi kender ikke hinanden, vi deler dog de samme politiske holdninger, da jeg selv har været medlem af df.

Jeg har jo lidt kendskab til dit virkeområde inden for politik. Jeg vil godt lige fortælle dig min historie. For 5 år siden blev min hustru ramt af to blodpropper i hjernen, hun fik en hjerneskade som gjorde at hun ikke kunne arbejde mere. Det ramte vores lille familie hårdt. I sept 08 mister jeg så min mor, og vores datter som idag er 13 mistede sin farmor, i marts 09 bliver min hustru ramt af en hjerneblødning. Hun ligger så i koma i 17 dage, og på hospital i 2 mdr. Endnu et slag og ingen hjælp eller støtte fra det offentlige. I juni mister jeg så min far, og vores datter sin farfar. Tre voldsomme ting for en pige på 13. Da min hustru kom hjem fra hospitalet kunne hun ikke klare sig selv. Jeg valgte at blive hjemme, hvilket resulterede i at jeg i et halvt år ikke fik nogen penge, da jeg jo selv havde valgt at gå hjemme. Nu er der snart gået et år, uden at kommunen har truffet nogen afgørelse omkring en plejetilladelse til mig. Og vores datter som er meget fraværende fra skolen pga depression, har efter psykologens udsagn brug for hjælp her og nu, jamen der snøler kommunen også. De har sågar spurgt om ikke vi bare kan få en henvisning fra egen læge til behandling, men hvad hjælper det min datter som har brug for psykiatrisk behandling iflg skolepsykologen. Så nu spørger jeg dig som politiker, er det din erfaring at man generelt har så lang en sagsbehandling? Min hustru har som følge af de skader hendes hjerne har været udsat for, fået begyndende demens. Håber ikke at du opfatter mig som påtrængende.

Oktober 05 fik XX 2 blodpropper i hjernen, de medførte en hjerneskade og XX blev sygemeldt. Efter 120 dage sygedage blev hun sagt op fra sit job. XX gik på sygedagpenge i efter at hun blev sagt op, først i slutningen af 06 tager kommunen initiativ til at prøve at finde ud af hvad XX kan og om hun kan vende tilbage til arbejdsmarkedet. Det sker på den måde at man sætter XX sammen med andre langtidssygemeldte som sidder og skriver jobansøgninger, og har samtaler med XX. Kommunen skønner at XX nok ikke kan vende tilbage på arbejdsmarkedet. Efter dette forløb i lokalt regi bliver XX henvist til Bomi Center for hjerneskadet i Roskilde, der går XX i omkring 6 mdr. Behandlingen består af fysisk træning på Bomi, samt træning i hjemmet med en ergoterapeut. Efter behandlingsforløbet kommer Bomi også frem til at XX ikke kan arbejde mere. XX bliver så tilkendt førtidspension. Under hele dette forløb har der ikke været hjælp el tilbud om hjælp til vores datter el til mig. De vanskeligheder som XX fik efter blodpropperne var svigtende hukommelse og hendes indlæringssevne forsvandt, hun mistede også muligheden at se ting til højre for hende. XX ser ikke ting før de er lige ud for hendes ansigt.

Marts 09 bliver XX ramt af en hjerneblødning, grunden til at husker det så tydeligt er at jeg ser det for mig hver gang at jeg lukker mine øjne, ser hvordan hun ligger og kramper på vores sofa. XX bliver kørt til Slagelse sygehus hvor man scanner hende og ser hjerneblødningen, så XX bliver kørt til Rigshospitalet.

Der ligger XX så i omkring 21 dage. XX og jeg bliver tilbudt krisepsykolog, men efter at XX bliver overført til Næstved Sygehus, så stopper vi hos psykologen på Rigshospitalet. På Næstved Sygehus kan man så ikke tilbyde krisepsykolog, men siger til os at vi kan kontakte egen læge. Men når man kun har sin hustrus pension at gøre godt med, så er det svært at finde penge til en psykolog. Først i November 09 får jeg langt om længe penge takket være XX' s sagsbehandler som går ind i min sag. Jeg bliver sygemeldt pga en depression, og man kan så på den måde holde mig fri af arbejdsmarkedet. Hvis vores familie skal reddes kunne det være en løsning at man ansatte mig som plejer får XX, da hun ikke er tryk ved fremmede

mennesker i hjemmet. Samtidig med at XX får noget tilbud om at komme ud et par gange om ugen således at jeg også får et pusterum. Det er helt sikkert at al den uvished omkring vores liv, den fastholder mig i min depression. Men vigtigst af alt, vores datter skal hjælpes. Så længe hun har det skidt så har jeg det også skidt.

Hvis der noget er du velkommen til ringe på XX

Med Venlig Hilsen XX